

ikke mene, at faadanne Ting, fom at vor Synsmaade har vundet Tilflutning i Landstthinget, skulde være Motiv for os til at forandre den. Det kan jeg ikke tro, at det ærede Medlem, der har en faa skarp Opfattelse af Lokammerfyftemets Fortrin og Hørligheder og har haft Seilighed til i faa smukke Foredrag at udvikle for os, skulde kunne gjøre gjældende, at vi nu efter at have faaet Landstthinget med os skulde forandre vort Standpunkt og gaa over til det ærede Medlem, fordi han havde 1 Mand mer, dengang vi sidst stemte, end han burde have haft. Hvad der for mig er Hovedsagen, er, at Forbringen om de Dplysninger, som ogsaa jeg skulde have megen Vist til at se, ikke bliver brugt til at standse denne Sag, der er fuldstændig ren og klar, og som det ikke forekommer mig, at der er noget som helst Dunkelt ved, og hvor der alifaa heller ikke er Grund til at vente med at tage en Afgjørelse, for hvilken alle Motiver her ere tilfede. Jeg vil alifaa vedblivende anbefale, at vi stemme mod Forslaget om at standse denne Sag; men jeg er lige faa ivrig for, at det ærede Medlem fra Leire (Holstein-Ledreborg) ikke lader sig forbløffe af Forslagets Forkastelse, faa at han opgiver sit Udvalg og sine Undersøgelser; thi dem tror jeg, at vi kunne faae megen Nytte af.

Lander: Det er en mærkvaerdig Stilling, hvori de to ærede Miniftrere befinde fig, naar de i denne Sag have til Ralsmand de ærede Medlemmer for Veile Amts 2den Valgtreds (Berg) og Kjøbenhavns Amts 4de Valgtreds (Hørup). Jeg tror, at vi maa meget beklage, at de uheldige Kanoner fra ifjor have ført den Konfektuelle med fig, at de ærede Medlemmer ere blevne Miniftreriets Ralsmænd i nærværende Sag; thi denne ftaar dog i Virkeligheden kun i temmelig fjern Forbindelse med Kanonifpørgsmaalet. Det, der her er Tale om, dreier fig ikke eller dog kun i meget underordnet Grad om at ftaffe et bedre Underlag for de 6 Kanoner, og det er dog paafaldende, at de Herrer for at ftaffe dette bedre Underlag for 2 af deres 6 Kanoner fra ifjor, ville gaa faa vidt, fom de ere gaede iaar, nemlig udtale fig haade om konfitutionelle og finantfielle Spørgsmaal paa en fra, hvad vi tidligere have hørt af de samme ærede Medlemmer ganfte forfjellig Maade. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgtreds gjorde nogle Bemærkninger til mig, af hvilke jeg ikke fal komme tilbage til dem, der angaa Finantsudvalgets Forhold, dels fordi den ærede Formand ikke onfter Difuffionen derom forfat, og dels ogsaa fordi det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgtreds (Holstein-Ledreborg) allerede har fagt i faa Henseende, hvad jeg havde at fige, og det ærede Medlem for Leire har netop fremhævet, at det er først under Sagens Gang, der har været Anledning til at kræve yderligere og yderligere Dplysninger. Det samme ærede

Medlem, Medlemmet for Veile Amts 2den Valgtreds, fandt det paafaldende, at jeg kunde fige, at Kjøbenhavns Ravn var Noget, der laa udenfor Rigsdagens Resfort, og han vilde underlægge det den Fortolkning, at jeg vilde fige, at det laa udenfor Lovgivningens Resfort. Han beraabte fig endog i faa Henseende paa Rigsdagstidenden. Jeg vil ogsaa henvife til Rigsdagstidenden og bede ærede Medlemmer fe efter, at jeg udtryffeligt tilfjøede, at Lovgivningen derom naturligvis var Noget, fom ikke laa udenfor Rigsdagens Omraade. Vi kunne lovgive om dette Forhold fom om alle andre, men i finantfiel Henseende er det Noget, fom ligger udenfor Rigsdagens Omraade, og det er det Ænfte, fom kommer os ved her. Nu hørte vi fremhave af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgtreds det Samme, fom vi ogsaa have hørt tidligere i denne Sal, at det ikke egentlig er en Servitut, der her er Tale om. Det er underligt, at man vil fra den Side paaftaa det, da Regjeringen selv betegner det faaledes, og jeg fal i faa Henseende tillade mig at henvife til, hvad den ærede Minister selv har fagt i Landstthinget i det Foredrag, fom findes paa Sp. 1452: „Selvfølgelig vilde denne Landdannelse have en større Værdi, hvis det maatte kunne lykkes at fri den for faadanne bebyrdende og bindende Regler fra Krigsminiftreriets Side, der vilde hindre den friere Afbenyttelse af dette Terrain. Hvis man kunde fri de indbundne Arealer for Servituter, vilde de selvfølgelig for Havnvefejnet faae en ganfte anden Betydning, end hvis de skulde beleegges med Servituter, der hindrede en faadan fri Benyttelse.“ Nu vel, den ærede Minister kalder det Servituter, anerkjender det fom Servituter, jeg veed derfor ikke, hvorfom der fal føres Strid derom. Vi forftaa jo alle det Samme dermed og vide, at i Virkeligheden gaar den Kontrakt, fom har foreligget for Finantsudvalget, ud paa at afløse en beftemt Indftrantning, ferlig den, fom paahvilede de omhandlede Sparealer. Nu har det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgtreds givet en meget intereffant Udvikling af, af hvilken Art disfe Servituter ere, og har navnlig gjort gjældende, at disfe Servituter ere jo ingenlunde nogen Servitut, fom kan sammenlignes med dem, der paahvilede Demarkationsterrainer. Han figer, at for det Førfte er der jo ingen Lov derom. Nu vel, det er en beftjendt Sag, at private Servituter kunne ftiftes ved Kontrakter og kunne opftaa ved Hævd; selv om der ikke findes udtryffeligt Lovbeftemmelse derom, er det ubeftridelig anerkjendt fra begge Sider, at de exiftere, og faa behøver man ikke at føge nogen yderligere Lovhjemmel derfor. Han figer fremdeles, at det dreier fig maaffe kun om Ralkbrænderifortets Eghedelinie, og naar vi flytte Fortet ud, falder jo Servituten bort. Jeg fal nu fremdeles gjøre opmærksom paa, at Ralkbrænderifortets Flytning er en Del af den Handel, der